

[Niels Westerby.]

amerikanerne bryder deres ord i Vietnam over for dem, som de har givet det til, vil de så ikke også komme til at gøre det her i en given situation?

Jeg tror ikke, der er andet at gøre end at presse på med at få forhandlinger i gang, og jeg har forstået på udenrigsministeren og hans objektive og meget kloge tale i dag, at han bestemt ikke sætter kikkerten for det blinde øje, når han spejder efter alle muligheder for, at Danmark kan fremme chancerne for, at parterne kan komme til forhandlingsbordet.

Jeg vil altså takke udenrigsministeren for den redegørelse, han har givet i dag. Det er jo ikke ret meget, vi kan gøre her i landet. Vi er et lille land, vi har meget sympati for dem, der lider i Vietnam, men vi har ikke ret meget at have denne sympati i. Men spørgsmålet er, om vi ikke også skulle forøge den humanitære indsats, der gøres i Vietnam. Størrelsen af den er jo beskæmmende lille set fra dansk side, og det tilbud, vi har givet til Vietnam på dette område, burde det ikke øges? Burde vor indsats ikke øges her? Der vil vi kunne gøre noget medmenneskeligt, samtidig med at vi søger at fremme chancerne for en forhandling. Det tror jeg ikke man gør ved en ensidig fordømmelse af Amerikas politik i Vietnam.

Svend Haugaard: Hr. Erik Kragh var ængstelig ved, at man misbrugte ungdommens idealisme til at skabe en antiamerikansk stemning. Jeg er enig i, at man skal ikke skabe nogen antiamerikansk stemning eller en antistemming mod noget folk i det hele taget, men jeg vil dog sige, at jeg synes, det er godt, at ungdommens interesse for udenrigspolitik er så vågen, som det har vist sig netop i forbindelse med Vietnamspørgsmålet. I øvrigt kan vi vel tilføje, at det er noget svært overhovedet at tage objektiv stilling til Vietnamstriden, uden at det kan komme til at virke som antiamerikansk.

Endvidere sagde hr. Erik Kragh, at det, der skete i Vietnam, var Vietcongs oprør mod regeringen i Sydvietnam. Nu synes jeg i og for sig, det svækker hans argumentation en hel del, for det viser sig, at der er tale om en borgerkrig, og i hvert tilfælde har de mennesker — det gælder i både den ene og den anden del af Vietnam — ikke haft en lejlighed til at stemme om nogen regering. Og man kan nok strides om, hvem der er mest demokratisk; de er det næppe ret meget nogen af parterne. Det er, som hr. Erik Kragh selv sagde, nemlig militæret, generalerne, der styrer, og de styrer uden parlamentarisk basis.

Så fremhævede hr. Erik Kragh, at ingen af disse mennesker i Sydvietnams regering eller Saigonregeringen var deserteret over til Vietcong. Jeg vil gerne sige, at med kendskabet til den almindelige indstilling hos generaler er det vel i og for sig forståeligt, at de ikke netop er deserteret derover.

Ellers vil jeg gerne hæfte mig ved de positive ting, der har været fremme i debatten her. Jeg lyttede med stor interesse til udenrigsministerens redegørelse og konstaterede også med glæde, at i det svar, der er givet til Nordvietnam, er der sket en stramning af det danske synspunkt. Denne stramning synes jeg nok er kommet langsomt, men den er da kommet, selv om man undertiden har haft fornemmelsen af, at den måske er kommet sådan lidt modvilligt. Jeg glæder mig over, at det da er et klarere dansk standpunkt; jeg mener nok, der er noget tilbage at hente endnu, men det går i hvert tilfælde i den rigtige retning.

Jeg er helt enig med udenrigsministeren i, at de yderste standpunkter i sagen nok ikke tjener til at opnå et positivt resultat. Man kan måske inderst inde ønske, at man skal have amerikanerne ud af Vietnam, og det ønske deler jeg i hvert tilfælde, men det er urealistisk at tro, at amerikanerne i øjeblikket retter sig efter en henstilling på det punkt. Endvidere må vi være klar over, at en tilbagetrækning af amerikanerne